

hører, har været Genstand for nøje Overvejelse. Medens Bestemmelsen er naturlig i det langt overvejende Antal Tilfælde, hvor den forsikrede er Ejer af vedkommende Ejendom, kan Reglen synes ubillig i de Tilfælde, hvor den forsikrede ikke er Ejer af vedkommende Ejendom. Det typiske Eksempel herpaa forekommer ved Forpagtning. Her er Forholdet hyppigt det, at det er Forpagteren, der ejer en væsentlig Del af saavel Besætning som Maskiner og Redskaber.

Naar man imidlertid alligevel har ment at burde foreslaa Panteret i Ejendommen ogsaa i disse Tilfælde, skyldes det følgende Betragtninger: De Værdier, der er Tale om, vil ofte være meget store, idet det netop hyppigt er de store Gaarde, der er bortforpagtede, og det er derfor af stor Betydning for hele Ordningen, at Forsikringsbidragene fra disse Ejendomme sikres. Dernæst forekommer det vel næppe, at Forpagteren ejer alt det forsikrede Løsøre; hyppigst vil Ejeren eje en Del af Besætningen, saaledes

at der i et hertil svarende Omfang naturligt kan gives Panteret i Ejendommen. Men selv for det af Forpagteren ejede Løsøres Vedkommende synes Ejendommens Ejer at kunne hævdes at være saa økonomisk interesseret i, at Forpagteren sættes i Stand til paa tilfredsstillende Maade at kunne fortsætte Ejendommens Drift, at der ikke med Rette kan indvendes noget imod, at ogsaa det Forpagteren paahvilende Bidrag sikres ved Pant i Ejendommen. Hvis det Forpagteren paahvilende Bidrag maa afholdes af Ejendommen eller af dennes Ejer, vil denne selvsagt have Regres mod Forpagteren, men Ejeren vil for øvrigt antagelig ogsaa have bedre Muligheder for at opnaa en Ordning med Forpagteren end Krigsforsikringsforbundet, der ikke vil kunne indgaa paa en lempeligere Afvikling end hjemlet ved Lovens § 10.

Til § 14.

Den foreslaaede Sammensætning af Forvaltningsnævnet synes hensigtsmæssig.